

λίθου, και ἔσως τὸ εὐτολμον και ἀξιοπρεπὲς μετὰ τοῦ ὁποῖου ἐπαρουσιάσθη εἰς τον πατέρα τῆς Λελίας, ἤρῳσται εἰς τὴν ἐπασχόλησιν τοῦ πνεύματός του, ὅπερ ἐστὶ τὴν καθ' ὁδὸν προσοχὴν του.

— Νικολό, εἶπεν εἰσελθὼν, ἤλθον νὰ σέ εὐχαρισῶ διὰ τὰ γενναῖά σου αἰσθήματα. Δὲν ἤμπορεσα νὰ ἐκτελέσω τὰς υποχρεώσεις μου εἰς τὴν ὠρισμένην προθεσίαν, παραιτούμαι ὅθεν τῆς ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς θυγατρὸς σου ἀπαιτήσεώς μου

Ἐ νεανίας εἰπὼν ταῦτα διετίθετο ν' ἀποσυρθῆ βιαίως ὡς εἶχεν εἰσέλθει, ἀλλ' ὁ γέρον ἐπιληρθεὶς αὐτοῦ τοῦ ἐρχίαντος·

— Ἀποχαιρέτητέ μας τοῦλάχιστον, εἶπε μὲ φωνὴν κίμουσαν, μὴ ἀναχωρῆς ἀπὸ τὴν οἰκίαν μου ὠργισμένος. Ἐγγώρησόν μοι, τέκνον μου, τὰς ὑβριστικὰς λέξεις τὰς αἰσῶς σοὶ εἶπον, κατὰ τὴν τελευταίαν μας συνέντευξιν.

— Ω! Φραγγίσκε, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην σὲ εἶχα πρὸ ὀφθαλμῶν μου.

Καὶ ἀπέμαξε δάκρυ ῥέον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἰδὼν ἐκ τῆς βροχῆς καθυγρα και κατεσπιλωμένα ἔνδυματά του νεανίου.

Ἔδωκα τὸν λόγον μου, Φραγγίσκε, ὑγίαινε τέκνον μου. Τώρα κράξαι τὴν Λελίαν, και ὁ Θεὸς νὰ εἰς φυλάξῃ ἀπὸ ἀπεικταῖον δυστύχημα.

Ἐ νεανίας ἀπεμακρύνετο βραδέως και σιωπηλός· πηδύμει ὁ δυστυχῆς, πρὶν ἀναχωρῆσει, νὰ ἰδῃ τοῦλάχιστον ἄκραν τῆς ἐσθῆτός τῆς.

— Δὲν εἶναι εἰς τὸν θάλαμόν τῆς, ἀνέκραξαν ἀπὸ τὸ ἔσωτερικὸν τῆς οἰκίας

Ἐ Ἡ Καρδία τοῦ χρυσοθήρου κατεσπαράχθη. Ὅλοι τῆς οἰκίας ἦσαν ἐπὶ πόδός· ὑπῆρται και συγγενεῖς ἔρχον τρέχοντες τῆ δε κακίσει τὸ ὄνομά τῆς· αἱ τῆς ὁ γέρον ἐφόρμησεν ἐκτὸς τοῦ θαλάμου, και θείεις τῆς χείρας του ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ χρυσοθήρου τὸν ἐθεώρει μὲ ὕψος ἐκστατικόν.

— Γνωρίζεις τίποτε περὶ τῆς θυγατρὸς μου; εἶπέ μου, σὲ ἐξορκίζω εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Σωτῆρος μας, εἶπέ μου ἂν τὴν ἐνυμφεύθῃ, και σὺς συγχωρῶ, σὺς εἶπέ μου τὴν εὐχὴν μου. Λάλησον! Διατί σιωπᾷ; εἶπέ μου μόνην λέξιν, ποῦ εἶναι ἡ Λελία μου, ἡ ζωὴ μου, ἡ φῶς μου, ἡ ἐλπίς μου, τὸ παιδί μου! τὸ παιδί μου!

Ἐ χρυσοθήρας ἀνεσκήρτησεν ὡς ἂν εἶχεν ἀφυπνισθῆ ἀπὸ οὐείρου· ἐθεώρει περὶξ ἔντρομος ὡς ἂν μὴ πῦρ περὶ τίνος ἐπρόκειτο, και φρικίαςισ θανάσιμος κἀνίστασεν βλον του τὸ σῶμα.

— Φῶς! ἀνεβῆσθε, ὀργήγωρα λαμπάδας, και ἀκολληθῆτέ μου!

Καὶ ὠρμηθεν εἰς τὴν ὁδὸν, ὅπου ἤκολούθησαν αὐτῷ οἱ παρεστῶτες, δῶδεκα περίπου τὸν ἀριθμὸν ὄλοι, φετούντες λαμπάδας ἠναμμένας, αἵτινες διέλαμπον ἐν τῷ μίσῳ τῆς καταιγίδος ὡς ἀστέρες μετέωροι. Ὁ χρυσοθήρας μόλις ἐκίνει τοὺς πόδας του· ἐταλανίστατο τῆ δε κακίσει κινδυνεύων νὰ πέσῃ, ὡς ἄνθρωπος καταστισμένος ὑπὸ τὸ οἶνον.

Τίλος πάντων ἐφθασαν εἰς τὴν ζητουμένην θέσιν, ὅπου βοηθεῖα τῶν λαμπάδων εἶδον πρᾶγμα τι λευκὸν ὡς τοὺς προποδας τοῦ βράχου· ἦτο ἡ Λελία. Ἐκειτο δυστυχῆς τὴν ῥάχην ἔχουσα ἐστηριγμένη κατὰ τοῦ

λίθου· τὴν μίαν τῆς χεῖρα εἶχεν ἐπὶ τῆς καρδίας, διὰ δὲ τῆς ἄλλης ἐκράτει τὸν λύχον, τοῦ ὁποῖου ἡ φλόξ εἶχε σβεσθῆ.

Ἐ νεανίας ἔγονυπέτησεν ἀφ' ἐνὸς και ὁ γέρον ἀφ' ἑτέρου· αἱ λαμπάδες διεδίδον φῶς ὡς τὸ τῆς ἡμέρας. Ἐ Ἄλλ' ἡ Λελία ἦτο ψυχρά! ψυχρά! ὡς ὁ βράχος!

Ἐ δυστυχῆς γέρον μείνας ἀνευ θυγατρὸς, ἐζήτησε νὰ τὴν ἀνικαταστήσῃ διὰ τοῦ ἀντικειμένου τοῦ ἐρωτῶτός τῆς, ἀλλ' ἀπὸ τῆς δλεθρίας ἐκείνης νυκτὸς ὁ Φραγγίσκος δὲν ἐφάνη πλέον.

Γοερὸς ἤχος ἀκούεται ἐνίστε ἐπὶ τὸ ὄρος· οἱ ἐγγύχοροι λέγουν τότε, ὅτι ὁ χρυσοθήρας ζητεῖ τὴν ἐρωμένην του ἐπὶ τῶν βράχων· καθ' ἐκάστην δὲ θουελῶδῃ και σκοτεινῇ νύκτα φαίνεται· εἰσέτι ἐπὶ τὸ ὄρος ὁ λύχος τῆς Λελίας, ἧις περιφέρεται φωτίζουσα τὸ φάντασμα τοῦ ἐραστοῦ τῆς ζητουμένης χρυσόν.

A. K.

Ο ΟΡΑΤΟΣ ΣΤΟΜΑΧΟΣ.

Κατὰ τὸ ἔτος 1822, ὁ Ἀλέξιος Μαρτίνος ἔμμισθος τῆς Ἀμερικανικῆς ἐταιρείας τοῦ ἐμπορίου τῶν διφθερῶν, ἐπληρώθη κατὰ τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν διὰ πυροβόλου, οὐτινος ἡ σφαῖρα τοῦ ἀφῆρσεν ἐκ τοῦ δέρματος και τῶν ὑποκειμένων μυῶν ὅσον ἐκτάσιως χεῖρὸς, ὥστε, και ἀφοῦ συνουλώθη ἡ πληγὴ, πάλιν ἔμεινεν ὀπῆ εἰς τὸν στόμαχον αὐτοῦ ὅσον δύο και ἡμίσειας δακτύλων περίπου περιφερείας.

Ἐ Ἡ κοιλότης ὅθεν τοῦ στομάχου αὐτοῦ ἐφαίνετο, και ἡδύνατό τις νὰ ἐξετάσῃ εὐκόλως τὴν ἐπιφάνειαν και τὰς ἐκκρίσεις, εἰσάγων ἐν αὐτῷ ἡ ἐξάγων ἐκ τῶν ἄνω, κατὰ βούλησιν, διαφόρους τροφὰς πρὸς σπουδὴν τῶν ἀλλοιώσεων, αἱ ὑπέστησαν συνουλωθείσης τῆς πληγῆς, ὁ Μαρτίνος ἔχαιρε μεγίστην ὑγίαν, ἦτο τεχνίτης, ὑπανδρεύθη και κατέστη πατὴρ οἰκογενίας. Ὁ δόκτωρ Βωμόντιος, Ἰατρός τῆς χώρας ἐκείνης, ἐν ἧ συνείθῃ τὸ λεχθὲν συμβεβηκὸς, προσέλαβε τὸν Μαρτίνον ὑπὸ ῥέτην διὰ πολλὰ ἔτη ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ ἐξετάσῃ ὄργανον, κατὰ σπανιωτάτην τύχην ἐκτεθειμένον εἰς τὴν ὄρασίν του. Τὰς παρατηρήσεις λοιπὸν τῆς ἐπιπόνου ταύτης σπουδῆς ἐδημοσίευσεν ἀκολούθως ὁ δόκτωρ Βωμόντιος, πρὸς τὸν ὀρεῖλομεν σημαντικὰς ἀναλύσεις διὰ τὴν ἀνθρώπινον φυσιολογίαν. Ἐῦρεν οὕτως τὸν ἔσωτερικὸν χιτῶνα τοῦ στομάχου ἔχοντα χρωσιν ὑπόφαιοι, μεταβάλλοντα τὸ χρῶμα καθόσον ἦτο πλήρης ἡ κενός. Ὁ χιτῶν οὗτος εἶχεν ἐπιφάνειαν βελουδωτῆν, και ἦτο κεκαλυμμένος διαρκῶς ὑπὸ βλεννῆς τινὸς διαφανοῦς, ἐκκρινομένης ὑπὸ μικρῶν τινῶν ἀδενείκων ὠσειδῶν, εὑρισκομένων ὑπὸ τὴν βλενωμεμβρᾶνν αὐτοῦ. Ὅτε λοιπὸν ἤρχετο εἰς ἐπαφὴν οὐσία τις ἡ ἄλλο τι ἐρεθιστικὸν μὲ τὸν ἔσωτερικὸν χιτῶνα τοῦ στομάχου, ἐβλεπέ τις, διὰ μεγεθυντικῆς ὕψου, ἀναριθμήτους μικρὰς κηλίδας και καθαρὰ στίγματα ἀγγειονευρῶδη, προερχόμενα ἐκ τῆς λαχνώδους μεμβράνης, ἐγκαρόνως τοῦ βλενωδῶς χιτῶνος, και διακρίνοντα ὑγρὸν καθαρὸν, διαυγές, ἄχρουν και κατ' ἐπιπό-